

Menighetene er fulle av mennesker med følelser. Er det rom for å snakke om hvordan vi virkelig har det?

Staute menn som gråter

I en lutherske frikirke var det ikke rom for å snakke om følelsene for tolv år siden. De uskrevne reglene sa at: "Følelsene dine holder du for deg selv. Du viser dem ikke, og du snakker ikke om dem." I dag er denne menigheten forandret. Atmosfæren er endret. De roser hverandre, det er mye glede og latter i menigheten, når uoverensstemmelser oppstår, forsøker de å snakke sammen, de stoler på hverandre og lederne viser omsorg for medlemmenes personlige problemer. Det som var vanskeligst å endre gjaldt følelsene. Det tok ti år, men i dag er det lett for medlemmene å snakke med andre kristne om hvordan de virkelig har det.

Eldsteråd

Menigheten ledes av et eldsteråd. Eldste kalles til tjenesten av menigheten og ordineres. Pastoren og øvrige eldste er hyrder for menigheten, har ansvar for menighetens lære og er et strategisk lederskap. Ordningen gir eldste myndighet til å lede samtidig som menighetsmøtet avgjør enkelte viktige spørsmål. Et styre i Misjonsforbundet eller et menighetsråd i Baptistsamfunnet er ikke gitt samme formelle myndighet. Samtidig tar eldsterådet på seg et ansvar som andre kirkesamfunn i større grad legger på et menighetsmøte eller presten. Derfor er det å ta imot kall som eldste en mer omfattende avgjørelse enn å la seg velge til et menighetsråd for ett, to eller fire år. Eldsterådet bygger på kontinuitet. Fem av de seks eldste i denne menigheten har kjent hverandre i mange tiår. Fire har vært eldste sammen i 20-30 år. Dette gir eldsterådet anledning til å bli bedre mennesker. Korte valgperioder gjør det vanskeligere for andre kirkesamfunn. Menigheten ledes av et råd, et kollegium. Det legger til rette for gjennomtenkte og gode beslutninger. Gjør det endring lettere enn når én (pastor) har det siste ordet?

Liv og kraft

Eldsterådet startet med Naturlig menighetsutvikling (NaMu) i 1999. Som strategiske ledere lærte de etter noen år å ta bort hindringer for at Gud skal få prege menigheten. Samtidig har eldsterådet læreansvar. Dette utviklet lederskapets teologi, trosliv og gudserfaring. Dette må til for at menigheten skal bli fylt av liv og kraft. Hva med nådegaver? En er en glimrende evangelist, to av dem har undervisning som nådegave, en har håndverk, en har helbredelse og en har musikk. Ingen har lede eller organisering som tydelig nådegave. Gud lykkes ikke fordi han har gitt dem enestående ledergaver. Det er heller slik at eldsterådet etter hvert er blitt forbilder for menigheten slik Paulus skriver til Timoteus i 1 Tim 4, 12-16: "Vær et forbilde for de troende i ord og livsførsel, i kjærlighet, tro og renhet. Ta deg særlig av skriftlesningen, formaningen og undervisningen. Forsøm ikke den nådegaven du har. Legg vekt på dette, lev i det, så alle kan se at du gjør fremskritt. Gi akt på deg selv og på læren."

Mer personlig

Noen tenker muligens: "Jeg forstår at ordening og kontinuitet åpnet opp for følelsene, men hva gjorde eldsterådet?" De erkjente at de ikke snakket om følelser med hverandre og i rådets møter. De forsto og så tok det noen år før de åpnet for sine egne følelser. De tok forsiktig bort sine hindringer. Ville de at menigheten skulle snakke om følelser, fikk

de være et forbilde. Det var ikke lett for staute menn, men de åpnet seg etter hvert for Gud og hverandre. Møtene ble mer personlige. De begynte å le og gråte mer. De ble mer glad i hverandre. De forsto hvor forskjellige personligheter de er, og de gledet seg over dette mangfoldet. At eldsterådet endret atferd og holdning, la menigheten etter hvert merke til. Eldsterådet skrev ikke på hjemmesiden at nå skal de og alle le og gråte mer. De bare gjorde det, og det gjorde vondt til å begynne med. Dette smittet over på menigheten. De troende begynte å se på eldsterådet som forbilder, som menn og kvinner som de kan følge etter i " ord og livsførsel, i kjærlighet, tro og renhet." Menigheten er blitt klokere på tolv år. Den gir Gud æren. Han har gjort menigheten til en uvanlig god menighet. Så takker de troende lederskapet og hverandre og sender NaMu denne vennlige tanken: "NaMu gjør det lettere å endre en menighet, men NaMu betyr langt mindre for endring enn Gud, lederskapet og menigheten. De er vi som gjør forandringene."